

Redactare: Daniel Adrian Olaru

Tehnoredactare: Mariana Radu

Corectură: Bogdan Pavlusenco

Copertă: Luca Emil Cornel

Sursă copertă: Photo by Shawn Ang on Unsplash (Singapore)

Titlul original: **THE KILLER ASCENDANT**

Copyright © 2014 Barry Eisler

Previously published as REQUIEM FOR AN ASSASSIN

© 2019 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpublishing.ro

Distribuție la:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: carte@meteorpublishing.ro

www.meteorpublishing.ro

ISBN 978-606-910-136-0

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

Barry Eisler

JOHN RAIN

Complot dejucat
la Rotterdam

Traducere din limba engleză
de Mihai-Dan Pavelescu

Pentru Owen, Rachel și Sandy, cu dragoste

Cuprins

<i>Introducere la noua ediție</i>	7
Capitolul 1	9
Capitolul 2	21
Capitolul 3	29
Capitolul 4	39
Capitolul 5	43
Capitolul 6	52
Capitolul 7	63
Capitolul 8	68
Capitolul 9	78
Capitolul 10	96
Capitolul 11	101
Capitolul 12	105
Capitolul 13	108
Capitolul 14	115
Capitolul 15	126
Capitolul 16	136
Capitolul 17	139
Capitolul 18	151
Capitolul 19	167

Capitolul 20 oameni și cărti	169
Capitolul 21	187
Capitolul 22	193
Capitolul 23	194
Capitolul 24	209
Capitolul 25	213
Capitolul 26	227
Capitolul 27	232
Capitolul 28	249
Capitolul 29	257
Capitolul 30	263
Capitolul 31	268
Capitolul 32	273
Capitolul 33	276
Capitolul 34	277
Capitolul 35	288
Capitolul 36	296
Capitolul 37	299
Capitolul 38	317
<i>Nota autorului</i>	331
<i>Despre autor</i>	331
<i>Mulțumiri</i>	332

Introducere la noua ediție

Așa cum am menționat în introducerea la *Jocurile căinței*, de fiecare dată când scriu o carte nouă într-o serie, încep prin a mă întreba ce s-a întâmplat cu personajele după sfârșitul cărții anterioare și să continui de acolo. În *Furia samuraiului*, Rain și Delilah se înfruntaseră din nou, nu însă din cauza afilierilor profesionale, ci a circumstanțelor personale. O dată în plus, legătura dintre ei s-a dovedit mai durabilă decât forțele aliate împotriva lor – ba chiar în asemenea măsură încât, la sfârșitul cărții, i-am imaginat trăind în armonie împreună la Paris (sau cel puțin la acel nivel de armonie care poate fi atins când unul din partenerii dintr-o relație este un asasin profesionist, iar celălalt, un agent al Mossadului).

La începutul cărții *Complot dejucat la Rotterdam*, mi-am imaginat că Rain va încerca să renunțe la viața de asasin și va înregistra chiar progrese, atât fizic, cât și mental. Apoi m-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă un incident nu numai că l-ar tărî înapoi, ci l-ar propulsa, pur și simplu, în inima răului pe care-l abandonase treptat? De pildă... răpirea lui Dox. Care să fie amenințat cu moartea dacă Rain nu va executa trei asasinate care puteau fi atribuite unor „cauze naturale”, așa cum ceruseră răpitorii. Ce ar face Rain pentru a-și salva prietenul? Cât de departe ar merge? Ce s-ar întâmpla cu el dacă l-ar elibera pe ucigașul din interiorul lui, tocmai acel ucigaș pe care se străduise într-atât să-l suprime?

O parte din gândurile aceleia a fost stimulată de o conversație interesantă avută cu prietenul meu, Marc MacYoung, autor al site-ului *No Nonsense Self Defense* (www.nnsd.com – puteți să vă luați și o cafea, fiindcă veți zăbovi destul timp acolo). Marc mi-a povestit despre propriile eforturi de a părași un anumit fel de existență – ce anume l-a ținut locului, ce l-a făcut să înainteze, ce a mers bine și ce a mers prost – și, deși nu voi dezvălu niște nimic aici, voi spune doar că revelațiile lui Rain din ultimele pagini ale cărții

datorează mult celor povestite de Marc despre ce înseamnă să folosești trăsătura cea mai periculoasă, mai nemiloasă și mai inventivă a propriei tale personalități. Civilul care vrei să devii... opus ucigașului care ești! Este o discrepanță îngrozitoare. Marc a găsit însă o cale și poate că o va găsi și Rain (cel puțin până la următoarea carte din serie, *Detașamentul*). Dar cum? Citiți și veți vedea...

Capitolul 1

Jim Hilger și echipa lui stăteau aplecați peste o serie de fotografii de filaj într-o cameră de hotel ieftin din Kuta, pe faimoasa coastă vestică a insulei Bali. Ploile musonice de la sfârșitul după-amiezii lăsaseră loc cerului senin al serii și plaja vecină era încă zgomotoasă de petrecăreți: australieni, care beau zdravăn în ultima noapte de vacanță, înainte de întoarcerea la joburile rutiniere de acasă, puști din frății americane, ceva mai aventuroși decât colegii lor rămași în Fort Lauderdale, ademeniți în Kuta de poveștile despre hoteluri ieftine, discoteci pe tăriful oceanului și tinere cu mentalități similare aflate în căutarea păcatului, frumuseți balineză cu pielea întunecată în bikini și sarong, vânând iubiți albi bogați sau, în lipsa lor, o noapte sau măcar o oră în schimbul unei sume cuvenite în valută convertibilă. Hotelul era, practic, o escală populară pentru turiștii care găsiseră o „prietenă” locală în apropiere și se grăbeau să încheie tranzacția, iar cifra de afaceri apreciabilă, banii lichizi vehiculați și reticența clienților de a se privi în ochi unii pe alții făceau ca astfel de locuri să fie case conspirative eficiente, nu numai în Indonezia, ci și în multe alte țări unde operase Hilger. Sexul putea fi o acoperire bună pentru secrete; iar scandalul, pentru crimă.

Din motive de securitate, cei cinci sosiseră pe rând în cursul serii, la intervale neregulate și, pentru a nu bătea la ochi, fiecare venise însoțit de o balineză corespunzător de atrăgătoare. Hilger știa chiar că doi dintre bărbați ajunseră suficient de devreme pentru a se bucura pe deplin de acoperirea oferită de prietenele lor temporare, dar comportamentul lor nu-l deranja. El condusese oameni în război și le înțelegea nevoie și, în plus, prefera ca ei să guste cât mai devreme din fauna locală, astfel încât să fie mai puțin predispuși să mai plece după ea noaptea târziu. Omul pe care-l vânau era periculos și Hilger voia ca toți să fie în formă maximă.

Hilger îl cunoștea pe omul acela sub numele Dox, despre care se spunea că ar fi fost prescurtarea de la „neortodox”, o poreclă dobândită în timpul cât servise discret în Afganistan pe vremea

președintelui Reagan. Dox fusese cândva unul dintre cei mai buni lunetiști ai Marinei, dar în prezent era liber-profesionist. Hilger îl folosise de trei ori. În primele două ocazii, Dox se descurcase superb. A treia oară se soldase cu un dezastru și de aceea fusese organizată operațiunea actuală.

— Ia uitați-vă la asta, spuse bărbatul aflat vizavi de Hilger, arătând o fotografie făcută cu un teleobiectiv de cinci sute de milimetri. L-am văzut venind și plecând din vila lui. Este izolată. Cred că l-am putea prinde acolo.

Numele bărbatului era Demeere. Era un belgian voinic, blond și afurisit, veteran în Détachement d'Agents de Sécurité al țării lui. Cei din DAS asigurau paza ambasadelor belgiene. Erau antrenați de forțele speciale belgiene, se simțeau în largul lor în medii urbane și, de obicei, erau multilingvi. Demeere fusese unul dintre cei mai buni. Era expert într-o variantă foarte dificilă de Tai Chi Chuan și în mânuirea cuțitelor și, de-a lungul anilor, îl ajutase pe Hilger în patru „predări” reușite ale unor suspecți de terorism, iar Hilger știa că sfaturile lui meritau luate în considerare.

— Îmi place vila, replică bărbatul din spatele lui Demeere. Propun să folosim ceea ce știm.

Hilger se strădui să nu facă o grimă. Demeere, care stătea cu spatele la vorbitor, nu dovedi aceeași stăpânire facială.

Hilger ridică privirea și-l privi pe bărbat pentru o clipă. Stătea cumva aparte față de restul, sprijinit de peretele de lângă fereastră, pe când ceilalți stăteau așezăți față în față pe cele două paturi din cameră. Nimeni nu-i răspunse la comentariu. Până și simpla subliniere a caracterului insipid al acestuia ar fi însemnat să-l bage în seamă mai mult decât era dispus oricare dintre ei.

Bărbatul își spunea Drano și lui Hilger nu-i plăcuse asta de la început. Poreclele oferite de camarazi însemnau o onoare, însă dacă încercai să-ți inventezi una pentru tine, era o glumă proastă, un semn de narcisism și lipsă de încredere. Hilger își dăduse seama de asta la momentul respectiv, dar în ultimii doi ani pierduse atâția oameni, încât ignorase avertismentul instinctului atunci când își refăcuse echipa.

Adevărul era că individul venise cu recomandări impresionante. Fost membru în forțele SEAL ale Marinei, participant la misiuni de luptă în Afganistan. Totuși, genul acela de trecut era doar necesar și nu întotdeauna suficient pentru ce voia Hilger din partea oamenilor lui. Și, de altfel, chiar și printre membrii SEAL mai existau, ocazional, ratați. Se pare că Hilger avusese ghinionul să dea peste unul dintre ei.

Bărbatul din stânga lui Demeere își roti capul pleșuv, întrerupând tăcerea prin troșnetele vertebralor gâtului.

— Mai bine s-așteptăm, zise el, privindu-l mai întâi pe Demeere, apoi pe Hilger și ignorându-l complet pe Drano. Vila ar fi convenabilă, sigur că da, dar n-a construit-o întâmplător tocmai în mijlocul orezăriilor alea. Știți cât va dura să plescăim până la ea? Dacă are senzori și ne vede sosind, ne va transforma în îngrișământ, unul câte unul. Și nu vreau nici să intru pe drumul de acces. Este în zigzag, iar el știe că-i singura cale de apropiere, aşa c-a montat, în mod sigur, capcane. În plus, încercarea de a intra în absență lui ar fi și mai rea. Vă garantez că are mai multe niveluri de sisteme de avertizare. Mai bine să-l abordăm pe teren necunoscut. Dezavantajul îl reprezintă numărul mai mare de martori potențiali și celealte riscuri existente când ataci pe cineva în public, dar, pe ansamblu, sansele noastre ar fi mai bune.

Numele bărbatului era Frank Garza, dar în organizația lui Hilger era cunoscut drept Pancho, numele primit de la mama lui mexicană. Pe când Demeere avea o infățișare înșelătoare de placidă, Pancho avea tendință să degaje o aură de tipul „Nu te pune cu mine!”, pe care îi venea greu să-o camufeze. Fost campion de box al Marinei, dețineea, de asemenea, centura neagră de gradul patru în Kempo. Într-o seară, el și Demeere disputaseră o partidă de antrenament, care începuse ca o joacă și apoi devenise serioasă. Lui Hilger i se păruse că privea înfruntarea dintre o forță irezistibilă și un obiect de neclinitit. Dacă nu i-ar fi stopat, cei doi să ar fi putut schilodi reciproc și ar fi distrus o cameră de hotel.

— Întrebarea este cât timp avem? întrebă al cincilea bărbat, frunzăriind fotografile. Orașul în care locuiește, Ubud, nu-i tocmai mare, aşa că, mai devreme sau mai târziu, el va sfârși prin a ajunge

acolo unde vrem noi să fie. Dar trebuie să ne mișcăm repede și să mergem unde știm că va fi. Iar în clipa de față asta înseamnă vila.

Numele bărbatului era Guthrie. Înfâțișarea lui de băiețandru fusese o acoperire excelentă cât timp servise ca Federal Air Marshal, iar pregătirea primită atunci și abilitățile naturale feroce îl făceau cel mai bun țintăș al lor. Spre deosebire de Demeere și Pancho, nu era expert în arte marțiale, dar nici nu credea în lupta corp la corp, preferând să soluționeze disputele în mod amiabil cu pistolul Wilson Combat de calibrul .45 pe care-l purta într-o borsetă pe sub cămașa scoasă din pantaloni.

Hilger încuviință cu un semn din cap și căzu pe gânduri. Existau multe lucruri pe care nu le dezvăluise încă oamenilor lui. Toți proveneau din domenii de carieră în care informațiile se oferea doar dacă erau necesare și-i înțelegeau reticența. Totuși, poate că le oferise prea puține. În momentul acela, ținerea lor în beznă îi făcea incapabili să evaluateze corect costurile și beneficiile, să planifice eficient. Da, decis el. Trebuiau să cunoască... dacă nu imaginea de ansamblu, atunci cel puțin o parte mai mare a ei.

— Toți sunteți exagerat de precauți, adăugă Drano, încă rezemat de perete și privindu-i de sus, ca și cum ar fi fost plăcuit sau critic.

Hilger ridică privirea, neplăcându-i nici tonul, nici folosirea lui „sunteți” în loc de „suntem”. Ceilalți schimbară priviri. Expresiile le erau prea subtile pentru a fi numite dezgust, dar Hilger știa că ei simțeau dezgust. Nu era prima dată când Drano insistase să-și ofere „cunoștințele experte” nesolicitata și inutile, și se săturaseră de tâmpeniile lui. Recrutarea lui fusese o greșală. Iar dacă Hilger nu se va ocupa cât mai repede de el, oamenii aveau să-l judece pe bună dreptate pentru asta.

— Serios? întrebă Hilger domol.

— Serios, repetă Drano, încuviințând agresiv din cap. Un singur om echipat cu ochelari pentru vedere pe timp de noapte și o bombă cu kerosen aruncată pe acoperișul ăla din paie imediat înainte de ivirea zorilor. Îl înhățăm când iese-n fuga mare afară.

— Si o să-i înhați și pe vecini? îl iscodi Hilger pe un ton și mai domol, aproape bland. Ei vor ieși când vor vedea focul. Și știi în

ce direcție va fugi Dox? Spune-ne, ca să putem ocupa poziții. Ah, și ne putem aștepta să apară câțiva polițiști și pompieri, aşa că vom avea nevoie de un plan și pentru ei. În plus, să nu uităm atenția de care vom avea parte toți în timpul și după incendierea nocturnă a unei vile din Ubud – am aprecia orice sfaturi ne-ai putea oferi în privința asta. Presupunând, desigur, că nu declanșezi vreun senzor și că nu-ți zboră Dox capul când te apropiei de casă. Probabil însă că, într-un asemenea caz, ai putea devia glonțul din zbor cu mătrărângă ta, nu-i aşa?

Bărbatul ridică din umeri, prea prost, sau mândru, să-și recunoască greșeala.

— Uneori trebuie să-ți assumi un risc, dacă vrei să faci ceva.

Ceilalți nici măcar nu se mai uitau la Drano în acel moment. De fapt, ei își anunțaseră de ceva vreme neîncrederea prin limbajul corporal, iar Drano o simțise. De aceea stătea de o parte – știa că nu era bine venit. Iar criticele prostești erau, de fapt, o tentativă greșită de a atrage atenția, de a fi acceptat în rândul echipei din care aspira să facă parte.

Hilger înțelese brusc motivul pentru care nu le destăinuise celorlalți toate informațiile de care ei aveau nevoie pentru planificarea operațiunii. Fiindcă știa că idiotul ăsta nu era de încredere. Și în loc să rezolve problema, o acceptase, sperând că se va rezolva de la sine, ca prin farmec. Dându-și seama de asta, fu iritat de propria prostie. În regulă, mai bine totuși mai târziu decât niciodată. Bărbatul trebuia să dispară.

Se întoarse spre Demeere.

— Care-i personalul necesar?

— Minimum trei, preciză Demeere fără să ezite și Hilger știu din promptitudinea răspunsului că belgianul voinic înțelesese deja. Patru e bine. Cinci e sută la sută.

Hilger consimți.

— În regulă. Atunci, suntem în formăție completă, spuse el, apoi privi în spatele lui Drano și i se adresă tăios: Vrei să tragi draperiile alea? Nu acoperă ca lumea marginile ferestrei – asta-i treabă de mântuială.

Drano se întoarse și aranjă draperiile. Chiar și fără celelalte lipsuri ce se combinaseră pentru a-l descalifica, ar fi fost suficientă incapacitatea de a pricepe pe care o dovedea în acel moment.

În cele două secunde cât Drano stătu cu spatele la el, Hilger întinse mâna dreaptă către pistolul SIG P232 pe care-l purta în toc la gleznă, luă cu mâna stângă o pernă și înfășură țeava pistolului cu ea, ținându-i capetele strânse la încheietura măinii drepte, astfel încât arma era complet acoperită. Ridică apoi ambele brațe, țintind capul lui Drano.

Acesta se întoarse. Văzu perna și felul cum o ținea Hilger. Fără a-i da timp să analizeze informația sau să reacționeze în vreun fel, Hilger apăsa trăgaciul. Se auzi zgomotul înfundat al unei împușcături și în fruntea lui Drano apăru o gaură mică și întunecată. Trupul bărbatului tresări, de parcă îl șocase ceva, pe urmă se cabră și se prăbuși pe podea.

Sunetul împușcăturii fu puternic, dar nu foarte sonor. Pistolul P232 trăgea cu gloanțe de calibră .38, mai mic decât arma de calibră .357 pe care o folosea Hilger de obicei, un P226. El își alesese arma secundară, tocmai pentru zgomotul redus. Și, bineînteles, perna amortizase o parte din sunet. Poate că cineva din camera vecină se întrebă ce fusese pocnetul acela, dar, întrucât după aceea fusese liniște, revenise fără să-și mai bată capul la regulat, ori la supt, ori la ceea ce-l adusese, de fapt, acolo.

Drano zăcea pe spate, cu picioarele îndoite sub el și cu ochii deschiși. Un firicel de sânge începuse să i se prelingă pe față din gaura apărută în frunte. Nu era totuși mare lucru. Celălalt motiv pentru care Hilger alesese P232 era reducerea posibilității ca glonțul să iasă prin ceafa lui Drano, ceea ce ar fi făcut mizerie în cameră.

Demeere scoase câteva batiste de hârtie dintr-o cutie de penoptieră, îngenunche și, cu degetul mare, îndesă hârtia în gaura din frunte, oprind scurgerea săngelui. Hilger încuviință ușor cu un semn din cap, admirativ. Demeere n-avea nimic ostentativ. Nici nu era necesar; era solid ca o stâncă. Oare căți bărbați ar fi putut preveni murdăria cu calmul cu care tocmai procedase el?

Hilger ridică de jos cartușul și-l vârî în buzunar, apoi puse siguranța pistolului și-l introduce în tocul de la gleznă. Liniștea domni în cameră pentru o clipă, în timp ce bărbații ascultă atenții zgomele anormale, indicii că cineva ar fi vrut să investigheze. Nu se auzi nimic.

— Se pare că Drano s-a dus la dracu', comentă Pancho.

El și Demeere chicotiră. Numai Guthrie părea impresionat. Totuși, el nu fusese alături de Hilger la fel de mult precum ceilalți doi.

— Bun, conchise Pancho. Mă bucur că s-a terminat. Voiam să-o fac eu însuși.

Hilger aproba din cap.

— Ar fi trebuit să mă ocup de el mai devreme.

— Nu-ți face griji, replică Pancho ridicând din umeri. Nu-i genul de acțiune pe care mi-aș dori să-o fac fără să te gândești.

Toți râseră din nou. După încă un moment, Hilger vorbi:

— O să venim cu dubița când terminăm. Îl băgăm înăuntru, îl ducem la barcă, o găurim și o scufundăm în mare. O să ne descurcăm mai bine doar noi patru decât cu o verigă slabă ca el.

Toți încuviință. Demeere aruncă o pătură peste cadavru și se așeză înapoi pe pat.

— Bun, relua Hilger după câteva clipe. Dox... nu-i ținta finală. Dacă ar fi fost, ne-am fi putut descurca pe îndelete. Interesul nostru față de el este doar secundar.

Pancho se aplecă ușor în față, coborând în același timp capul, ca și cum să aruncă și înăuntru. Dacă ar fi fost, ne-am fi putut descurca pe îndelete. Interesul nostru față de el este doar secundar.

— E un agent de acces, aşadar?

Hilger aproba lent.

— Și unul îndărătnic.

— Cine-i ținta primară? întrebă Pancho.

Hilger aruncă o privire spre Demeere, pe care îl suspecta că ghicise deja răspunsul.

— John Rain, răsunse Demeere.

Pancho se întoarse către Hilger.

— Liber-profesionistul? Cel care l-a ucis pe Winters?

Respectabilă și înțeleaptă doamna C.

Hilger încuviaștă scurt.

— Și pe Calvin și Gibbons, de asemenea. Din cauza pierderii lor a trebuit să sap aşa adânc și să aduc o eroare ca Drano. E greu de găsit oameni buni.

Pancho reveni cu privirea la Demeere.

— De unde ai știut?

Belgianul clătină din cap, pentru a arăta că nu cunoștea nicio altă informație în plus față de restul.

— N-am știut. Am ghicit.

Pancho își trosni încheieturile degetelor și-l privi fix, parcă întrebându-se câtă crezare să dea răspunsului belgianului.

— Rain, zise Guthrie, ... ăsta-i asasinul japonez, nu?

Demeere consimți.

— Pe jumătate japonez. Maică-sa a fost americană. Dar el arăta a japonez. Cel puțin, aşa am auzit. Nu l-am văzut niciodată. Puțini l-au văzut.

— Eu l-am văzut, spuse Hilger.

Când Hilger îl angajase pe Dox pentru a treia oară ca să lucreze pentru el, ar fi trebuit să-l eliminate pe Rain. Dox îl cunoștea pe Rain din Afganistan și Hilger apreciase că legătura aceea îi va permite fostului lunetist să se apropie suficient de mult pentru a-și face treaba. Într-adevăr, el ajunsese suficient de aproape de Rain, ba chiar atât de aproape, încât cei doi își reuniseră forțele, după care, în decursul unui singur an, distrusese două dintre operațiunile lui Hilger. Desigur, în acțiunile lor nu existase nimic personal – niciunul din ei nu știuse despre ce era vorba, de fapt, în operațiunile respective –, totuși pierderile lui Hilger fuseseră considerabile. Printre altele, el fusese silit să abandoneze acoperirea din Hong Kong, unde locuia, și să se mute în Shanghai.

De asemenea, la încheierea dezastroasă a celei de-a doua operațiuni compromise, Dox îl doborâse pe Hilger din spate, cu un scaun aruncat din vîrful unei scări. Lucrurile ar fi putut sta mult mai rău; dacă Dox ar fi fost înarmat corespunzător, Hilger ar fi fost ucis. Așa însă vânătaia masivă cauzată de impact dăinuise o lună; iar amintirea ei considerabil mai mult. Hilger nu putea

nega că-l încânta să-și imagineze cum îl va stoarce în curând pe Dox de informația dorită.

Pancho continua să-l privească fix pe Demeere. Metisul mexican era un agent de nădejde, totuși predispus să se irite rapid și să reacționeze furios.

Hilger decise să stopeze o posibilă dispută.

— Demeere a răspuns de operațiunea prin care s-a încercat eliminarea lui Rain în Bangkok; el i-a condus pe Winters și o echipă locală. De aceea și-a dat seama. De aceea a ghicit.

Pancho se retrase câțiva centimetri pe pat.

— De ce a eşuat?

— Nu știm toate detaliile, răspunse Demeere. Se pare că Rain a observat ambuscada pregătită de Winters și a atacat. Doi localnici au fugit. Alți doi au fost uciși de Rain cu cuțitul. Winters a fost găsit pe o stradă lătralnică: avea răni de apărare pe brațe și o arteră subclaviculară tăiată. A murit în urma hemoragiei interne.

— Vrei să zici că Rain l-a omorât pe Winters într-o bătaie cu cuțite? întrebă Pancho. L-am cunoscut pe Winters. Era specializat în arte marțiale Kali și se antrenase în Filipine. Era pricoput cu armele albe.

— Și Rain este foarte antrenat, zise Hilger. Judo, box, arme albe când a făcut parte din Forțele Speciale. Și are al dracului de multă experiență practică.

Pancho dădu încet din cap, căzut parcă pe gânduri. Demeere îl privi și întrebă:

— Te sperie?

Pancho îi întoarse privirea.

— Nu.

Demeere surâse scurt și rece.

— Ar trebui.

Pancho zâmbi și el.

— Poate că Rain a avut, pur și simplu, noroc. Sau poate că Winters n-a fost bine condus.

— Oricum ar fi, interveni Guthrie, ideea este că Winters era un tip capabil.

Respectătorul și învățătorul
Fără să-și ia ochii de la Pancho, Demeere comentă în engleză lui cu accent ușor, dar altfel perfectă:

- Al dracu' de capabil.
- Și ce s-a-ntâmplat cu Calver și Gibbons? întrebă Guthrie.
- Ucișii prin împușcare, răsunse Hilger. Într-o toaletă din Manila, în timp ce încercau să protejeze un agent din altă operațiune.

Pancho se uită la el.

- Așadar, vrei răzbunare. Să-l razi pe Rain.

Hilger clătină din cap.

- Nu, vreau ca el să facă un job.

Metisul mijii ochii și țuguiie buzele, reflectând. Hilger nu știa dacă era derutat sau dezamăgit, ori ambele.

- Dacă este liber-profesionist, întrebă Guthrie, de ce nu-l angajezi prin intermediari?

— Sunt două probleme, răsunse Hilger. În primul rând, nu știu cum să-l contactez. Am încercat să dau de el și n-am aflat nici măcar unde se afla. La un moment dat se știa că era în Tokio, apoi s-a presupus că ar fi fost în São Paulo sau Rio. Toate raportările astea sunt însă vechi de câțiva ani și mă-ndoiesc că el ar mai trăi pe-acolo. Și chiar dacă ar trăi, tot n-ar fi îndeajuns. Brazilia are cea mai mare comunitate de expatriați japonezi din lume. Rain ar fi invizibil acolo. Iar în Japonia, într-o măsură și mai mare. Dintotdeauna a fost foarte discret și în prezent poate să fie, pur și simplu, o fantomă.

- Care-i a doua problemă? îl iscodi Guthrie.

Hilger ridică din umeri.

— Pentru moment, să zicem doar că mă-ndoiesc de faptul că ar face voluntar jobul pentru care-l vreau. Dox este prietenul lui, unul dintre foarte puținii lui prieteni. Astă-nseamnă că știe cum să-l contacteze și mai înceamnă că este pârghia pentru a-l face pe Rain cooperant.

- Așa apropiați sunt? întrebă Guthrie.

Hilger încuviiință.

— L-am văzut pe Dox cărându-l pe Rain în spate, scoțându-l dintr-un schimb de focuri în portul Kwai Chung din Hong Kong.

John Rain • Complot dejucat la Rotterdam

Erau în joc cinci milioane de dolari și Dox i-a abandonat, pentru a-și salva partenerul care fusese rănit. Așa că aș zice – da, sunt apropiati.

- Dar care-i jobul pentru care-l vrei pe Rain și nu-l putem realiza noi? spuse Pancho.

Hilger simți din nou dezamăgire. Clătină încet din cap.

— Rain este omul cel mai potrivit pentru asta. Trebuie, pur și simplu, să ajungem la el.

Toți rămaseră tăcuți. După câteva secunde, Guthrie zise:

- Atunci, spune-ne de cât timp dispunem ca să-l răpim pe Dox?

Hilger mai examină o dată fotografiile, căutând un tipar. Simțea că lucrurile începeau să prindă contur.

— Câteva zile, răsunse el. Dacă până atunci nu găsim nimic bun, putem încerca la vilă. Sunt însă de acord cu Pancho – riscurile sunt însemnate acolo și aș prefera altceva. Principalul este să-l luăm prin surprindere. Deoarece, fără elementul-surpriză, capturarea lui viu și funcțional va fi săngeroasă. În luptele corp la corp nu-i ca Rain, dar, credeți-mă, este totuși foarte periculos.

Pancho mijii ochii.

- Rain e chiar atât de bun?

Hilger consimți, amintindu-și cum îl urmărise Rain în Hong Kong. Până atunci nimeni n-o mai făcuse în felul acela și Hilger știa foarte bine că avusese noroc că scăpase cu viață. Experiența aceea îl înfriçoșase, trebuia să-o recunoască, iar pentru asta, alături de motivele lui foarte intemeiate, nu intenționa să-l lase pe Rain să mai trăiască după încheierea operațiunii curente.

— Trebuie să fie destul de vârstnic, opină Guthrie. A luptat în Vietnam, nu?

Hilger încuviiință.

— Da, însă a făcut-o spre sfârșitul războiului, când avea șaptesprezece ani, așa c-a fost Tânăr pentru conflictul săla. Însă chiar dacă perioada lui de vârf a trecut, spuneți-mi dacă mai știți pe altcineva care să fi supraviețuit atâtă vreme în domeniul săstă de activitate, pe cont propriu, fără nicio organizație care să-l apere?

În cameră se lăsă tăcerea.